

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Szegedi Ítéltábla a **(pártfogó ügyvéd neve)** által képviselt **(felperes neve, címe)** szám alatti lakos felperesnek - a dr. Ványi Ambrus ügyvéd által képviselt **(alperes neve, címe)** szám alatti lakos alperes ellen élettársi közös vagyon megosztása iránt indított perében a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 2010. szeptember hónap 22. napján kelt 4.P.21.624/2008/62. számú ítélete ellen a felperes részéről 63. és 65. szám alatt előterjesztett fellebbezés, míg az alperes részéről Pf.II.20.697/2010/2. és 3. sorszám alatt előterjesztett csatlakozó fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az elsőfokú bíróság ítéletét **részben és akként változtatja meg**, hogy a keresetet teljes egészében elutasítja, s megállapítja, hogy a felperest képviselő pártfogó ügyvéd elsőfokú eljárással kapcsolatos díját teljes egészében az állam viseli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 200.000.- (kettőszázezer) Ft másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 471.240.- (négy százhetvenegyezer-kettő száznegyven) másodfokú eljárási illetéket, valamint a felperest képviselő pártfogó ügyvéd másodfokú eljárással kapcsolatos díját az állam viseli.

Megállapítja, hogy az alperes jogosult visszaigényelni az illetékes állami adóhatóságtól 3.800.- (háromezer-nyolcszáz) Ft fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS:

Az alperes és volt házastársa házasságát a bíróság 1994-ben felbontotta. Ezt követően az alperes **(gyermek neve)** nevű gyermekével édesanyja ingatlanába költözött. A volt házastársak házastársi közös vagyonukat megosztották, amelynek eredményeként az alperes a közös vagyonból 750.000.-Ft készpénzhez jutott. Ennek felhasználásával 1995. május 29. napján megvásárolta a **(település neve, ingatlan hrsz.-a, címe, művelési ág)** szám alatti ingatlan 360/863 tulajdoni illetőségét 380.000.-Ft vételár ellenében, amely egy 720 m²-es területet és gazdasági épületet foglalt magában.

A peres felek 1996 tavaszán ismerkedtek meg, amikor a felperes az alperes megbízásából a fenti ingatlanról bontási anyagokat szállított el. A felek között érzelmi kapcsolat alakult ki, majd 1996. áprilisában a felperes az alperes édesanyjának ingatlanába költözött, ahol a ház körüli munkákat látta el. Mindkét peres fél munkaviszonyban állt, jövedelmeiket önállóan kezelték, közös gazdasági céljaik nem voltak.

Az alperes az általa vásárolt ingatlanon építkezni kívánt, 1996 tavaszától azon különböző beruházásokat végzett, így a korábbi gazdasági épületből kialakított egy másfél szobás lakóingatlant, míg a főépület mellett az édesanyja lakhatásának biztosítása céljából egy egyszobás lakrészt is felépített. A peres felek, az alperes édesanyja és **(gyermek neve)** nevű gyermeke 1997 őszén költözött a perbeli ingatlanba, ott a peres felek közös lakószobát használtak. A beruházás szakemberek közreműködésével valósult meg, ahhoz mindkét peres fél és családtagjaik munkájukkal hozzájárultak. Az építkezés forrása az alperest a házassága felbontását követő vagyonmegosztás alapján megillető 750.000.-Ft még meglevő része, továbbá az édesanyja által 1997. augusztusban értékesített ingatlan vételárából részére adott 900.000.-Ft, valamint az 1998 őszétől több részletben neki juttatott 600.000.-Ft volt. A fenti összegeket az alperes édesanyja arra figyelemmel biztosította, hogy lánya gondoskodott lakóhelyéről és ellátásáról. Az ingatlanon 1996 áprilisától 1997 szeptemberéig végzett beruházások bekerülési költsége 53.000.-Ft volt, (jelenlegi értéke 2.650.000.-Ft), míg az 1997 szeptemberétől 2003 októberéig kivitelezett további beruházások műszaki költsége 113.000.-Ft-ot tett ki (jelenlegi értéke 565.000.-Ft). Az ingatlan jelenlegi beköltözhető forgalmi értéke 3.800.000.-Ft.

A felperes közös tulajdon megszüntetése címén 2000. decemberében - a korábbi élettársával való elszámolás részeként - 1.900.000.-Ft-hoz jutott. Ezt az összeget felajánlotta a perbeli építkezés költségeinek finanszírozásához, amit az alperes visszautasított, ezért ennek felhasználásával személygépkocsit, telekingatlant vásárolt, míg a fennmaradó összeget saját megélhetésére fordította.

A felperes többször módosított kereseti kérelmében a perbeli ingatlan $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadára tulajdonjoga bejegyzését kérte, elsődlegesen élettársi közös vagyon megosztása, másodlagosan ráépítés, míg harmadsorban jogalap nélküli gazdagodás jogcímén. Állította, hogy az alperessel 1996 áprilisától 2003 októberéig gazdasági együttműködést is magában foglaló élettársi életközösségben élt, ez alatt a szerzésben való közreműködés aránya egyenlő mértékű volt. A perbeli ingatlan kialakításához anyagi eszközeivel és személyes közreműködésével az alperessel azonos mértékben járult hozzá, amely miatt az ingatlan $\frac{1}{2}$ részének tulajdonjoga megilleti. Elsődleges igénye megalapozatlansága esetén a fentieket a másod- és harmadlagos keresete indokaként is fenntartotta. Kérte a közös tulajdon megszüntetését 16.000.000.-Ft forgalmi érték alapulvételével tulajdoni hányadának alperesi tulajdonba adásával. Az alperes teljesítőképessége hiányában árverési értékesítés elrendelését kérte.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Elismerte, hogy a felperessel közös ingatlant használt, s közöttük érzelmi kapcsolat állt fenn, azonban a közös gazdálkodás tényét mindvégig tagadta. Kiemelte, a perbeli ingatlant megismerkedésüket megelőzően vásárolta, az azon végzett beruházások megvalósításához kizárólag saját vagyonát használta fel, amely egyrészt a volt házastársával fennállott vagyonközösség megszüntetése alapján őt megillető összegből, másrészt az édesanyja által ajándék címen neki juttatott pénzeszből származott. Állította, hogy a felperes csupán a ház körüli munkákban segített, őt kizárólag arra az időtartamra fogadta be és biztosított számára lakáshasználatot, amíg a maga részére ingatlant nem vásárol. Hangsúlyozta, hogy a felperes csupán alkalmanként végzett segédmunkákat az építkezésen, a felépítmény átalakításához, bővítéséhez anyagi eszközeivel nem járult hozzá.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 146.000.-Ft-ot. A felperest 120.000.-Ft perköltség alperes javára, míg 480.000.-Ft eljárás illeték állam javára történő megfizetésére kötelezte és rendelkezett a pártfogó ügyvédi díj viseléséről. A határozatában kifejtettek szerint a felperes sikerrel nem bizonyította, hogy az alperessel az általa állított időtartamban közös gazdálkodást is magában foglaló élettársi kapcsolatban élt. Rámutatott, hogy a felperes által bejelentett tanúk **((tanú 1., 2., 3., 4., 5., 6., 7., 8., 9. neve))** a felek gazdasági kapcsolatát illetően pontos információkkal nem rendelkeztek, pusztán arra figyelemmel feltételezték a felek közös gazdálkodását, hogy egy ingatlanban éltek. Emellett az építkezés megvalósításának anyagi forrásairól sem volt tudomásuk, ismereteik javarészt a felperes elmondásán alapultak, ezért e tanúvallomások a tényállás megállapítása során nem voltak figyelembe vehetők. A felperes volt élettársa, **(tanú 7. neve)** tanú vallomása alapján megállapította, hogy együttélésük idején nem gazdálkodtak közösen, a felperes csupán a rezsiköltségekhez járult hozzá, amit olyan körülményként értékelt, ami

ugyancsak megerősítette az alperes azon előadását, miszerint a vele kialakított kapcsolat teljes időtartama alatt anyagi függetlenségüket megőrizték. Kiemelte, hogy a felperes

állításait az alperes gyermekeinek nyilatkozata cáfolta (**((gyermek neve))**) előadásuk szerint édesanyjuk a felperes ott lakása idején más férfival is tartott kapcsolatot, a házimunkát csak a saját és a vele együtt lakó kisebbik gyermeke tekintetében látta el, a felperessel nem is kívánt gazdasági közösséget létrehozni. E bizonyítékok mérlegelése eredményeként az elsőfokú bíróság arra vont le következtetést, hogy a peres felek kapcsolata jogi értelemben véve élettársi viszonynak nem tekinthető, így e címen a felperes keresetét megalapozatlannak ítélte.

A másodlagos, ráépítés jogcímén alapuló kereseti kérelem kapcsán kifejtette, az alperes teljes bizonyító erejű magánokirattal igazolta a perbeli telekingatlan vételára, valamint az azon kivitelezett építmények anyagi fedezetét, ezzel egybehangzó volt az alperes gyermekeinek, valamint **(tanú 1. neve)-nek a tanúvallomása is, a perben kirendelt (szakértő neve)** igazságügyi szakértő aggálytalannak ítélt szakvéleménye alapján pedig tisztázható volt a beruházás műszaki bekerülési költsége, amelyre az alperes vagyona megfelelő fedezetül szolgált. Ezzel szemben a felperes a perben nem bizonyította, hogy a beruházáshoz saját vagyoni eszközeivel hozzájárult, ezért nem látott módot ráépítés jogcímén a felperes tulajdonjoga megállapítására.

A jogalap nélküli gazdagodás címen előterjesztett felperesi igényt, annak jogalapját illetően megalapozottnak ítélte, a felperes által az építkezés során kifejtett tevékenység alperes által elismert ellenértékét a szakértő megállapításait is figyelembe véve 146.000.-Ft-ban fogadta el és az alperest ezen összeg megfizetésére kötelezte.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes fellebbezéssel, míg az alperes csatlakozó fellebbezéssel élt.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával az elsődleges, ennek megalapozatlansága esetén a másodlagos kereseti kérelmének helyt adó döntés meghozatalát kérte. Fellebbezésében kifogásolta a bizonyítékok mérlegelését, álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem értékelte kellő súllyal az élettársi kapcsolat fennálltát alátámasztó tanúvallomásokat, amelyekből megállapítható volt, hogy a lakásavatóra a felperes családját is meghívták, az építkezésen nyújtott családi segítséget egymás számára viszonzták. Hangsúlyozta továbbá, miszerint az alperes maga állította, hogy a felperes a pénzt hazaadta, ezzel a közös gazdálkodás tényét elismerte. Kiemelte, a családi rendezvényeken együtt vettek részt, egymás családtagjainak ajándékokat vásároltak, az alperessel hét éven át közös hálósobát használtak, a háztartási teendőket rá tekintettel is ellátta az alperes, ami ugyancsak az élettársi együttélés bizonyítéka. Kiemelte, az elsőfokú eljárásban a jövedelmét okiratokkal igazolta, az építkezéshez munkája mellett anyagi eszközeivel is hozzájárult, így téves az az ítéleti ténymegállapítás, miszerint az építkezés költségeit kizárólag az alperes fedezte. Állította, a beruházások szerkezetet érintő jellegűek voltak, amelyek a javára tulajdonjogot keletkeztettek, ilyen körülmények között alappal tarthat igényt az élettársi közös vagyon megosztása - ennek hiányában ráépítés - címen tulajdonjoga bejegyzésére.

Az alperes csatlakozó fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával a kereset teljes elutasítását kérte. E tekintetben kiemelte, a felperes kereseti kérelme - az ott megjelölt különböző jogcímenek - tulajdonjoga megállapítására irányult, az általa az építkezés során kifejtett tevékenység ellenértékének megtérítésére irányuló kötelmi igényét utóbb nem tartotta fenn, így ennek hiányában az elsőfokú ítélet szerinti összeg teljesítésére alappal nem kötelezhető. A kötelmi igény kapcsán a követelés elévülésére is hivatkozott.

Fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet fellebbezéssel érintett rendelkezéseinek helybenhagyására irányult. Ebben változatlanul fenntartotta az elsőfokú eljárás során kifejtett érveit annak ténybeli és jogi indokaival együtt, kiemelve, hogy az élettársi kapcsolat egyik leglényegesebb fogalmi eleme, a közös gazdasági célokért való együttműködés hiányában élettársi kapcsolat megállapítására és az ezzel összefüggő vagyoni igények elbírálására nincs mód.

A felperes fellebbezése alaptalan, az alperesi fellebbezés megalapozott.

A fellebbezés kapcsán elsődlegesen a tekintetben kellett állást foglalni, hogy a peres felek kapcsolata élettársi jogviszonynak minősíthető-e. Az ítéltábla maradéktalanul osztja az elsőfokú bíróság ennek kapcsán kifejtett jogi álláspontját. A Ptk. 685/A. §-a szerint élettársak - ha jogszabály másként nem rendelkezik - két, házasságkötés nélkül, közös háztartásban, érzelmi és gazdasági közösségben együtt élő személy. A Legfelsőbb Bíróság számos eseti döntésében rámutatott arra, hogy a közös háztartásban élők vagyoni viszonyaira vonatkozó Ptk. 578/G. §-ában foglalt szabályozás alkalmazására - egyéb feltételek megléte esetén is - csak akkor kerülhet sor, ha legalább hallgatólagosan egyetértenek a felek abban, hogy a közös gazdasági tevékenység eredményeként szerzett vagyon közös legyen. Ez következik az idézett jogszabályhelyben felsorolt feltételek konjunktivitásából is. Nem állapítható meg azért az élettársi viszony fennállása olyan esetben, amikor a felek érzelmi kapcsolatban, közös háztartásban élnek, egymás számára szívességi szolgáltatásokat teljesítenek, ugyanakkor saját jövedelmükkel önállóan rendelkeznek. Nem eredményezheti tehát a Ptk. 685/A. §-a szerinti élettársi jogviszony létrejöttét és ezzel közös tulajdonszerzést önmagában a közös lakásban, közös háztartásban, érzelmi közösségben történő együttélés, ha a felek gazdasági együttműködése kizárólag a közös életvitel költségeinek fedezésére terjed ki, egyébként viszont vagyoni függetlenségüket fenntartják (BH. 1998/83., BH. 1998/588., BH. 2007/122., BH. 2008/188. számú eseti döntés). Az elsőfokú bíróság eljárása során eleget tett a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglalt előírásoknak, a felmerült bizonyítékokat a maguk összességében értékelte, mérlegelésében logikai ellentmondás, a megállapított tényállásban iratellenesség nem található. Ítéletében részletesen megindokolta, hogy a tényállás megállapítása során mely tanúvallomásokot vette figyelembe és melyeket mellőzött, ez utóbbiakat megfelelően indokolta is, jogi álláspontját a tanúvallomások értékelése eredményeként alakította

ki. Nem vitás, hogy a felperes az alperessel közös ingatlant használt, egy szobában laktak, családi rendezvényeken közösen jelentek meg, ez azonban önmagában nem elegendő az élettársi jogviszony megállapításához, ahhoz nem nélkülözhető a közös gazdasági

célokért való együttműködés. Az alperes az eljárás során következetesen tagadta, hogy közös háztartást tartottak fenn, illetve közös gazdálkodást folytattak, ezzel szemben a felperes sikerrel nem bizonyította az élettársi kapcsolat fennálltát, a közös gazdasági célok megvalósításában való együttműködést. E tekintetben nyomatékosan értékelte az ítélőtábla, hogy a felperes 2000. év decemberében közös tulajdon megszüntetése címén - a volt élettársával való elszámolást érintően - 1.900.000.-Ft-ot kapott, s bár felajánlotta az alperesnek, hogy ez az építkezés során felhasználásra kerüljön, az alperes azt visszautasította, amely ugyancsak azt támasztja alá, miszerint az alperes nem kívánt vele közösen gazdálkodni, illetve közös tulajdont létrehozni. Mindezt megerősíti az a tanúvallomásokkal is alátámasztott körülmény, miszerint az alperes a korábbi házassága fennállása alatt szerzett negatív tapasztalatai birtokában már nem akart „közösködni” senkivel, mély érzelmi kapcsolatot sem kívánt kialakítani, hiszen ahogyan azt az alperes gyermekei is állították, a felperessel való együttlakása időszakában más személyekkel is megismerkedett, illetve kapcsolatba került. Ilyen körülmények között pedig arra sem lehet alappal következtetést levonni, hogy a felperessel mély érzelmi alapokon nyugvó, tartós kapcsolatot tervezett. A felperes maga adta elő, hogy a fenti, közel 2.000.000.-Ft-ból ingatlant, személygépkocsit vásárolt, illetve a pénz egy részét felélte, azaz anyagi eszközeit saját céljaira fordította, ily módon az a közös gazdálkodás során nem kerülhetett felhasználásra. Emellett a felperes az elsőfokú eljárás során nem bizonyította, hogy a fenti összesen túlmenően rendelkezett olyan vagyonnal, megtakarítással, amelyet az építkezés során felhasznált, s bár jövedelme kétségtelenül igazolást nyert, az azonban nagyságánál fogva nem volt alkalmas olyan megtakarítás képzésére, amely a felperes anyagi hozzájárulásaként figyelembe vehető lenne különös tekintettel arra is, hogy abból kellett a mindennapi megélhetése költségeit fedeznie. Lényeges, hogy a felperes által meghallgatni kért tanúk többségének információi a felek kapcsolatát illetően a felperestől származtak, emellett a gazdálkodásuk mikéntjét illetően érdemben nyilatkozni nem tudtak, az általuk előadottak csupán feltételezéseken alapultak, így nem voltak alkalmasak a felperes ezt érintő állításainak alátámasztására.

A közös gazdálkodás az élettársi kapcsolat megállapíthatóságának nélkülözhetetlen eleme, s miután a felperes ennek létét bizonyítani nem tudta, ezért helytállóan következtetett az elsőfokú bíróság a jogi értelemben vett élettársi kapcsolat hiányára és érdemben helyesen döntött az e jogcímre alapított kereset elutasításáról.

Az ítélőtábla osztja az elsőfokú bíróság álláspontját a felperes másodlagos kereseti kérelmét és annak megalapozatlanságát illetően is. A felperes tulajdoni igényét ráépítés jogcímén kívánta érvényesíteni. Ráépítésről akkor van szó, ha valaki saját anyagával épít más tulajdonában álló földre, hasonló megítélés alá esik az idegen földön álló épület bővítése, átépítése, illetve hozzáépítés, valamint a különálló felépítmény létrehozása is (Ptk. 137.§ (3) bekezdés). A Legfelsőbb Bíróság PK. 7. számú állásfoglalás III. pontja szerint csak az épület szerkezetét érintő beruházások

keletkeztetnek tulajdonjogot, az ingatlan forgalmi értéke szempontjából jelentéktelen, a dolog állagát, értékét tartósan emelőnek nem minősülő munkák azonban nem. Lényeges ugyanakkor, hogy a peres felek a fentebb kifejtettek szerint élettársaknak nem tekinthetők,

így a felperes tulajdoni igénye csak akkor foghatna helyt, ha a Ptk. 137. § (3) bekezdés szerinti építkezés jellegét tekintve a hivatkozott állásfoglalás III. pontjában foglalt feltételeknek megfelelne. A perrel érintett ingatlan az ingatlan-nyilvántartás adatai szerint az alperes kizárólagos tulajdonát képezi, a felépítmény létesítéséhez szükséges építési engedély az alperes, mint építtető nevére került kiállításra, emellett az alperes a felépítmény kialakításához szükséges anyagi fedezettel is rendelkezett. Nem vitás tény ugyanis, hogy a telek megvásárlásához az alperes korábbi házassága felbontását követő vagyonmegosztás alapján őt megillető összeget használta fel (380.000.-Ft), míg a fennmaradó összeget a felépítmény létesítésére fordította. Emellett az édesanyjától több alkalommal összesen másfél millió forintot kapott ajándék jogcímén, amit teljes bizonyító erejű magánokirattal igazolt, így az alperes a felépítmény műszaki bekerülési költségét teljes egészében fedezni tudta. A peradatok szerint a felperes a felek együttlakása idején kereső tevékenységet folytatott, jövedelmét megélhetésére fordította, míg a közel 2.000.000.-Ft összegű megtakarítását a fentiekben már kifejtettek szerint az építkezés során nem használta fel - egyéb megtakarítást nem igazolt -, azaz anyagi eszközökkel a beruházáshoz nem járult hozzá. Nem vitás tény az sem, hogy a felperes a munkájával segítette az építkezést, ez azonban csupán számottevőnek nem tekinthető segédmunka volt, amit szabadidejében, javarészt hétvégenként, főállású tevékenysége mellett végzett, hiszen azt maga sem vitatta, hogy az építkezés javarészt szakemberek közreműködésével zajlott, ott mind a peres felek, mind családtagjaik eseti jelleggel segítettek. Az elsőfokú bíróság a felperesi munkavégzés ellenértékét a szakértői vélemény megállapítását alapul véve helytállóan határozta meg 146.000.-Ft-os összegben, amely azonban a felperes ráépítés jogcímére alapított tulajdoni igényét - az ennek kapcsán fentebb részletezett feltételek megvalósulásának hiányában - nem alapozza meg. Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást a felperes másodlagos kereseti kérelme elutasításakor.

Az ítélet tábla a fentiekkel ellentétben nem osztja az elsőfokú bíróság álláspontját a jogalap nélküli gazdagodás megítélését illetően. Arra helyesen utalt az elsőfokú bíróság, hogy a jogalap nélküli gazdagodás helyettesítő, szubszidiarius jellegű, azaz alkalmazására csak akkor kerülhet sor, ha más jogcímen a kötelezettel szemben az igény nem érvényesíthető. Miután e jogintézmény célja a jog által el nem ismert magatartás, illetve helyzet következtében élőállott vagyoni hátrány kiküszöbölése, ezért e címen elsődlegesen kötelmi igény érvényesítésének van helye. A felperes eredeti kereseti kérelmében jogalap nélküli gazdagodás címén 8.000.000.-Ft megfizetésére kérte kötelezni az alperest, e kérelmét csak utóbb módosította akként, hogy harmadlagos keresetében is tulajdonjoga megállapítását kérte, igénye azonban megalapozatlan. Ahogyan arra az ítélet tábla a fentiekben már utalt, a felperes az építkezés során nyújtott szolgáltatásaiért ellenszolgáltatást nem igényelt, azt az

alperes által biztosított ingyenes lakáshasználat ellentételezte. A felek tehát kölcsönösen nyújtottak egymás részére olyan ingyenes, szívességi jellegű szolgáltatásokat, amelyek utóbb visszterhessé nem tehetők, így a felperes az általa végzett munkáért utólag ellenszolgáltatást nem igényelhet. Emellett a felperes kereseti kérelme nem irányult az általa kifejtett tevékenység ellenértékének megtérítésére - miután e címen is tulajdonjoga

megállapítását kérte - így a kereseti kérelemhez kötöttségre is figyelemmel az alperes nem kötelezhető pénzellenérték megfizetésére (Pp. 3.§ (2) bekezdés, 215.§).

Az alperes elévülési kifogása kapcsán az ítéletábra az alábbiakra kíván rámutatni. Az elévülés akkor kezdődik, mikor a követelés bírósági úton érvényesíthetővé válik, ami a követelés esedékességének időpontja. Nem vitás, hogy a felperes az építkezés során nyújtott személyes közreműködésének ellentételezése iránti igényét már e tevékenysége kifejtésétől, illetőleg az építkezés befejezését követően érvényesíthette volna (1997.), így ettől az időtől vette kezdetét a Ptk. 324. § (1) bekezdése szerinti 5 éves elévülési határidő. Kétségtelen ugyanakkor, hogy a felperes az együttélés időtartama alatt igényét menthető okból nem érvényesíthette, akadályoztatása a különélés kezdetével, 2003. október hónappal megszűnt, miután viszont eddig az időpontig az 5 éves elévülési idő már eltelt, a felperes a Ptk. 326. § (2) bekezdésében foglaltak szerint követelését az igényérvényesítés akadályának elhárulásától számított további egy év alatt érvényesíthette volna bíróság előtt. A felperes azonban kereseti kérelmét 2008. szeptember 26. napján, azaz a rendelkezésre álló egy éves határidőn túl terjesztette elő, ezért követelése elévülés folytán bírósági úton már nem érvényesíthető, annak érdemi elbírálására nincs mód (BH. 2006.220). Mindez egyebekben abban az esetben képezhetné vizsgálat tárgyát, ha a felperes ellenérték fejében nyújtott volna az alperes részére olyan szolgáltatásokat, amelyért megalapozottan tarthatna igényt ellenszolgáltatásra, ennek hiányában - mint jelen esetben is - az elévülés fogalmilag kizárt.

A fentiekből következően a felperes pervesztes lett, ezért a képviselőt ellátó pártfogó ügyvéd elsőfokú eljárásban felmerült díját teljes egészében az állam viseli (Pp. 78. (1) bekezdés, Kmr. 13. § (1) bekezdés, 14. §).

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta és a felperes keresetét teljes egészében elutasította.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, míg az alperesi csatlakozó fellebbezés megalapozottnak bizonyult, ezért a felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes fellebbezési eljárás során felmerült költségeinek viselésére a 32/2003. (VIII. 22.) IM. rendelet 3. § (5) bekezdése alkalmazásával.

A felperes teljes személyes költségmentesség kedvezményében részesült, ezért a feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket, valamint a felperest képviselő pártfogó ügyvéd másodfokú eljárással kapcsolatos díját a Pp. 78. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM. rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli. Az ítéletábra a Pp. 87. § (2) bekezdésében foglaltak szerint csupán a pártfogó

Észlelte az ítélőtábla, hogy az alperes csatlakozó fellebbezésén az 1990. évi XCIII. törvény 46. § (4) bekezdése alapján lerovandó eljárási illetékekkel szemben 8.800.-Ft csatlakozó fellebbezési eljárási illetéket rótt le, ezért a különbözetként mutatkozó 3.800.-Ft-ot az ltv. 80. § (1) bekezdés f/ pontja alapján visszaigényelheti.

S z e g e d, 2011. február 23.

Dr. Szeghő Katalin sk.	Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk.	Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró